

HỒI 9

DU ÂM KỲ CÔNG

Triển Bạch ngẩn ngơ nhìn Lôi đại thúc, chỉ thấy lão ngưng cười bước tới gần chàng mỉm cười, nói:

- Người đang lấy làm lạ là tại sao ta đem người đến đây rồi đột ngột bỏ đi phải không?

Triển Bạch gật gật đầu, lại nghe Lôi đại thúc hỏi tiếp:

- Người cũng đang lấy làm lạ là thạch thất này có chỗ bất thường phải không?

Triển Bạch không nói được gì hơn, đành gật gật đầu.

Lôi Chân Viễn cười lớn:

- Thạch động này vốn không có gì lạ, chỉ có điều lúc người ngủ say ta đã quay chiếc giường đá lại, nên người cứ tưởng là cửa động ở phía kia, kỳ thực cửa động ở phía đầu giường!

Triển Bạch nhìn lại lỗ hổng nơi đầu giường, thấy ánh sáng rọi vào, trong thạch thất sáng như ban ngày, chàng mới ngẩn người, một điều đơn giản như vậy mà chàng cũng không nghĩ ra. Đồng thời chàng cũng đã nhận thấy Lôi đại thúc tuy người thô lỗ, ngôn hành có lúc bất thường nhưng tâm cơ rất tinh tế. Nhưng lão làm như vậy để làm gì.

Nghĩ đến đây chàng đưa mắt nhìn về quyển bí kíp, chỉ thấy đó là một quyển sách màu sắc rực rỡ tựa như sách hoa bướm dành cho trẻ con đọc chứ không có chút đáng đáp gì của bí quyết võ công.

Bỗng Lôi đại thúc giơ tay cầm lấy quyển sách, vẻ mặt đăm chiêu, tiếp:

- Còn việc tại sao lão phu mang người đến đây, thì nguyên do chính là quyển sách này. Mấy hôm nay chắc là người đã đọc hết rồi phải không?

Triển Bạch vốn cứ ngỡ bí kíp võ công phải là một tập sách giấy ó vàng nào ngờ đó không phải là bí kíp. Chàng chợt nhớ đến lúc nhỏ từng nghe mẫu thân kể chuyện người mù xem voi. Càng nghĩ càng thấy tức tối vì mình đã bị người gạt gẫm, lừa bỡn như vậy. Chợt nghe Lôi đại thúc hỏi, liền lạnh lùng gằn giọng:

- Chỉ sợ nguyên nhân không đúng như vậy, muốn tại hạ đọc bí kíp thì cần gì đem tới nơi tối tăm như vậy!

Lôi Chân Viễn nghe giọng điệu của Triển Bạch tỏ ý bất mãn chỉ cười nhẹ, ném quyển sách về phía Triển Bạch, miệng nói:

- Làm bất kỳ việc gì, nói bất kỳ điều gì cũng phải suy nghĩ chín chắn. Không được làm ầu nói càn, hiểu chưa?

Triển Bạch giờ tay chộp lấy quyển sách. Lòng còn đang cân nhắc lời nói Lôi đại thúc hàm chứa điều gì, đã nghe lão nghiêm giọng tiếp:

- Mở ra coi thử!

Triển Bạch kinh ngạc nghĩ thầm, những điều ghi chép bên trong chàng đã thuộc lòng, không lẽ còn điều gì đáng xem nữa sao?

Nhưng cuối cùng chàng cũng giở trang đầu tiên ra xem, bất giác mặt nóng phừng phừng, tim đập loạn xạ, suýt chút nữa chàng xé nát quyển sách rồi. Nhưng đồng thời một ma lực khủng khiếp cũng lôi kéo chàng nhìn dán chặt vào trang giấy.

Trong một thoáng chàng như mê như muội, không còn làm chủ được bản thân nữa, tay chàng run run giở sang trang thứ hai.

Bỗng!

"Bốp!" một tiếng, má chàng nghe nóng rát một cái, quyển sách trên tay cũng biến mất.

Triển Bạch như vừa thoát khỏi cơn mộng ảo, ngẩn nhìn Lôi đại thúc, chỉ nghe lão cười lạnh nói:

- Để cho người đọc trong bóng tối thì hay hơn phải không?

Nghe mấy lời trách cứ nhẹ nhàng của Lôi đại thúc, bất giác hai má chàng đỏ bừng.

Thì ra bên trong sách ngoài những nét chữ mờ mờ in dấu trên mặt giấy, còn vẽ đầy những thiếu nữ tuyệt sắc không một mảnh vải che thân. Lại dùng toàn những màu sắc nóng khiến người nhìn không khỏi rung động tâm can. Các thiếu nữ hoặc ngồi hoặc nằm hoặc đứng, bất kể trong tư thế nào cũng phô bày những đường nét khiêu gợi đầy dục tính. Triển Bạch tuy người chính trực, nhưng dù gì cũng là con người bằng xương bằng thịt, lại trong độ tuổi thanh xuân, nên không khỏi bị ma lực cuốn hút.

Lúc này chàng đã tỉnh táo hẳn, nhưng mắt vẫn không dám nhìn thẳng vào Lôi đại thúc, chỉ nghe lão cất giọng ôn hòa.

- Nhưng người cũng đừng buồn. Tòa cốt tòa hồn Thiên Phật Quyền này, tự cổ chí kim đã hủy hoại không biết bao nhiêu là hùng tâm tráng khí của võ lâm hào kiệt, người tuổi còn nhỏ, tránh sao được ma hỏa công tâm.

Triển Bạch lòng cảm kích vô ngần, ngưng ngưng cất tiếng:

- Vãn bối... ngu muội... chỉ mong tiền bối bỏ qua cho...

Lôi Chân Viễn mỉm cười tiếp:

- Tỏa cốt tỏa hồn thiên phật quyền là thiên hạ đệ nhất kỳ thư, tuổi người còn nhỏ, lại nữa mới ra giang hồ nên chắc chưa nghe nói đến. Người coi lại một lần nữa coi, điều ảo diệu của quyền sách này không chỉ có bấy nhiêu.

Triển Bạch nghe nói vội cúi mặt xuống không dám nhìn lên. Lôi Chân Viễn cầm quyền sách ấn vào tay chàng, tiếp:

- Người thử đọc các hàng chữ trong trang sách.

Triển Bạch như con chim bị tên, thấy cây cong hãy còn sợ, liếc mắt nhìn các hàng chữ:

"Mỹ nhân hữu thái, hữu tình, hữu thú, hữu thân, đào hoa hương nhật, ngọc thể ngênh phong..." Triển Bạch đỏ mặt ngẩn lên, không dám đọc tiếp, nhìn Lôi Chân Viễn:

- Lúc vãn bối dùng tay sờ thì hình như ghi chép không phải thế này!

Lôi Chân Viễn gật đầu:

- Người nhắm mắt lại sờ thử.

Triển Bạch y lời, quả nhiên những chữ mà chàng "đọc" được đúng như khẩu quyết mà chàng đã luyện trong mấy ngày qua, vội mở bừng mắt ra, ngạc nhiên:

- Ủa, sao lại như vậy?

Lôi Chân Viễn ôn tồn:

- Lúc đầu ta chỉ sợ người dù có tìm thấy sách cũng không biết cách đọc, không ngờ người đã đọc hết rồi Triển Bạch gật đầu:

- Mấy hôm nay vãn bối đã mày mò đọc hết quyền sách, giờ đã thuộc lòng.

Lôi Chân Viễn nhướng mặt ngắt lời:

- Người có hiểu những điều ghi chép trong đó?

Triển Bạch lắc đầu:

- Vãn bối bản chất ngu muội, qua mấy ngày nghiền ngẫm chỉ thấu triệt được đôi điều.

Lôi Chân Viễn thở dài:

- Đây đúng là thiên duyên ngẫu hợp, công lao của ta bấy lâu nay không đến nỗi uổng phí.

Lão chậm rãi đến bên thạch sàng ngồi xuống, tiếp:

- Nếu người có thể thấu triệt tất cả những điều ghi trong kỳ thư này đồng thời ra công diễn luyện thì võ lâm sẽ không có đối thủ.

Triển Bạch không ngăn được, - Quyền sách này rõ ràng là bí kíp nội công chính tông, sao lại có cái tên nghe tà quái thế kia? Người viết sách vốn muốn đem tuyệt thế võ công truyền cho hậu thế, hà có gì lại vẽ nên những hình ảnh

này? Xem ra có ý muốn hại hậu thế. Võ công của một con người như vậy không đáng để luyện theo!

Nói mấy câu sau cùng chàng ngẩng cao đầu, biểu lộ chính khí ngất trời.

Lôi Chân Viễn mỉm cười, tỏ vẻ rất hài lòng vì hậu nhân của nghĩa huynh, lão gật đầu nói:

- Người nói không sai, quyển sách này tuy hơi có tà khí, nhưng một điều chắc chắn rằng, nội công tâm pháp được ghi chép trong đó là nội gia chính tông, một thứ nội công phật môn, uy lực vô song, thêm nữa người viết ra quyển sách này còn có thâm ý khác.

Dừng một lát lão từ từ tiếp:

- Về lai lịch của quyển sách này lời đồn đãi trong võ lâm mỗi người một khác, nhưng tóm lại, sách đã có hơn trăm năm nay do một kỳ nhân võ lâm là Chỉ Nhãn lang quân lưu lại.

- Chỉ Nhãn lang quân? "Chỉ nhãn" là "độc nhãn", không lẽ người này chỉ có một mắt?

- Việc của hơn trăm năm trước, e rằng không ai có thể nói chắc lão có phải là độc nhãn hay không. Nhưng theo suy đoán của ta, "độc nhãn" ở đây không có nghĩa là "một mắt" mà có nghĩa là người có cái nhìn độc đáo, không người thứ hai có được cái nhìn của lão. Theo lời đồn đãi, người này võ công cực cao, lại người thông tuệ, phạm bất kỳ việc gì lão cũng có kiến giải xuất chúng.

Triển Bạch nhíu mày:

- Nếu vậy xem ra lão không phải hạng tà ác, vậy hà cớ gì lại làm ra quyển sách quái ác này?

Lôi Chân Viễn trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Con người bả'l kẻ là thiện là ác, phạm hễ chết rồi thì mọi thứ đều chấm dứt.

Nhưng đối với vị võ lâm kỳ nhân này, sau khi chết vẫn còn làm giang hồ dậy phong ba trong một thời gian dài. Nhận xét về lão mỗi người có một ý khác nhau, nhưng dù thế nào đi nữa thì bí kíp võ công của lão lưu lại cũng không thể coi là thứ quái ác hại người.

Triển Bạch vẫn chưa phục:

- Nếu không phải là thứ quái ác hại người thì tại sao tiền bối lại nói nó đã từng hủy hoại không biết bao nhiêu hùng tâm tráng khí của võ lâm hào kiệt?

Lôi Chân Viễn mỉm cười:

- Không ngờ tánh khí người cũng cố chấp không kém Triển Vân Thiên. Nhưng cố chấp tức nhận chân điều thiện, nhận chân điều thiện rồi cố chấp, đó mới là chính nhân quân tử.

Dừng một lát lão tiếp:

- Cũng theo lời đồn đãi, vị võ lâm kỳ nhân này tài mạo không kém Tử Đô, bởi vậy gặp không ít tình nghiệp. Nhưng lão là người ham mê võ công không màng đến sắc dục, bởi vậy làm thương tâm không ít kỳ nữ đương thời. Một lần lão đang nghiên luyện một thứ võ công thượng thừa ở một nơi vắng vẻ, tuy đã đề tâm phòng bị nhưng không ngờ bị một bằng hữu chí thân vì đồ kỵ nên gia tâm hãm hại. Người này đem nơi tịnh tu của lão truyền ra giang hồ. Thân tại giang hồ khó tránh khỏi gây thù chuốc oán, đặc biệt đối với Chỉ Nhân lang quân lại còn thêm bị nữ nhân căm hận. Trong số đó có một ma nữ chờ lúc lão luyện công, đến thi triển "Sa nữ mê hồn đại pháp" hòng làm lão động tâm tẩu hỏa nhập ma.

Triển Bạch cũng là người đam mê võ học, nghe đến đây chàng ta không khỏi thở dài buột miệng:

- Đáng tiếc!

Lôi Chân Viễn tiếp lời:

- May mà vừa lúc lão bị tẩu hỏa nhập ma thì được Võ Đương chứng giáo Thiết Tâm đạo nhân và Thiếu Lâm phương trượng Khổ Thủy đại sư nghe tin đến kịp, quần ma bị đẩy lùi đồng thời dùng nội lực cứu lấy tính mạng Chỉ Nhân lang quân. Nhưng lão đã trở thành phế nhân, từ đó về sau không còn luyện võ công được nữa.

Triển Bạch nghe đến thất thần, nghe nói đến đây. bất giác thở dài não nuột.

Lôi Chân Viễn cũng thở dài tiếp:

- Dù trở nên tàn phế nhưng lão cũng không đành để võ công của mình bị mai một đi, đồng thời cũng không muốn hậu nhân học được võ công này một cách dễ dàng.

Chính vì lẽ đó mà quyển kỳ thư này mới ra đời, đồng thời lão tuyên bố ra giang hồ rằng toàn bộ võ công do lão sáng tạo đều ở trong quyển kỳ thư, nhưng người nào không đủ định lực thì không thể luyện.

Dừng lại, nhìn Triển Bạch, lão tiếp lời:

- Chỉ trách người trong giang hồ không biết tự lượng, định lực đã không đủ mà vẫn muốn thử, đó là mình tự hại mình, đâu trách được lão tà ác?

Triển Bạch cúi đầu lặng thinh.

Lôi Chân Viễn cũng đứng lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Hai người đứng lặng như vậy không biết qua bao lâu, một luồng gió thổi vào trong động, Triển Bạch ngẩng đầu lên nhìn Lôi Chân Viễn.. - Rồi làm sao mà quyển kỳ thư này lại đến tay tiên bối?

Lôi Chân Viễn ngẩng đầu lên, phải mất một lúc lão mới hiểu Triển Bạch muốn nói gì. Lão nhìn ra xa xa kể:

- Sau khi Chỉ Nhãn lang quân truyền ngôn ra ngoài, không đầy nửa năm sau La Phù Sơn, nơi lão chỉ rõ có cất giấu kỳ thư quân hào đổ về đông như kiến, người nào cũng rắp tâm chiếm cho được kỳ thư. Nhưng cũng phải đến cả năm sau, thì "Pháp Hoa nam tông" môn hạ mới tìm thấy.

Triển Bạch nóng lòng hỏi tiếp:

- Vậy những người kia chắc không thể nào để yên cho họ, hơn nữa quyển sách này nhìn bề ngoài chẳng khác một quyển dâm thư làm sao biết được đó là bí kíp?

Lôi Chân Viên mỉm cười:

- Nghe nói quyển sách này được đặt trong một cái tráp gỗ đàn hương, trên nắp tráp đề "Tòa cốt tòa hồn thiên phật bí lục". Chính vì vậy mà lấy đó đặt tên cho nó.

Chuyện kể hai tên đệ tử của Pháp Hoa nam tông tìm được sách lẳng lặng giấu đi, thay vào tráp quyển Thái cực quyền pháp yếu quyết, đặt tráp vào chỗ cũ rồi giả dò tiếp tục tìm kiếm.

Triển Bạch nhíu mày:

- Pháp Hoa Nam Tông là võ lâm chính phái không ngờ có hạng đệ tử như vậy!

Lôi Chân Viễn cười lớn:

- Không chỉ Pháp Hoa Nam Tông mà hầu hết các danh môn chính phái trong giang hồ đều có thứ võ lâm bại loại ấy. Số võ lâm hảo thủ tập trung ở đó phần thì bị giết chết. Phần thì thất vọng bỏ đi. Số còn lại chỉ vài chục mạng. Ngay trong đêm tìm được bí kíp, hai tên đệ tử Pháp Hoa Nam Tông lên ra một nơi lấy sách ra xem, số còn lại đang tụ tập trong một hang động đốt lửa sưởi. Bỗng nghe có tiếng cười như điên cuồng từ xa vọng lại, quần hùng lấy làm lạ chạy tới xem. Thấy trong tay một tên hầy còn cầm quyển sách.

Triển Bạch khẽ rùng mình, nghĩ đến cảm giác của mình khi nhìn quyển sách.

Lôi Chân Viễn vẫn kể đều đều:

- Quần hùng lấy làm lạ ra tay chế ngự hai tên này, nhưng khi xem quyển sách lại quay ra ẩu đả để tranh giành, một trận sát kiếp khủng khiếp đã xảy ra. Trong số đó có một người gọi là Ngũ Trảo linh hồn. tên này tuy võ công không cao nhưng cơ trí hơn người, thấy mọi người quần đả hấn chỉ núp sau một tảng đá chờ cơ hội. Đến khi kẻ còn đứng vững cuối cùng cũng mang trọng thương, hấn mới xuất hiện ra tay giết nốt tên đó độc chiếm kỳ thư.

Triển Bạch người nhân hậu, thấy vì quyển sách này mà không biết bao nhiêu người phải bỏ mạng. Trong lúc tức giận gơ tay định xé nát quyển kỳ thư.

Lôi Chân Viễn quát một tiếng như sấm, xuất thủ như điện vỗ vào vai Triển Bạch một cái. Triển Bạch thấy thân hình chới với, vội buông tay xoay người chụp chiếc bàn đá để giữ thân hình khỏi ngã còn quyển sách cũng rơi xuống đất.

Ngay lúc đó trước cửa động có bóng người xuất hiện, cả hai đồng hướng mắt ra ngoài.